

אוכלים היום. נמכר את הרהיטים. העיקר שהוא ילמד. הוא מוכרז ללמוד.
הבן עוזר בימי החופש הגדול. בחופש ש' עבר הצליח למצוא עבודה בחקלאות והביא הביתה עשר לירות ליום.

«אנחנו קונים קילו בשר לשבוע. אולי 150 גרם יוצא לכל אחד. אם יתנו תוספת יוקר או לא יתנו, זה כבר לא משנה כלום. מה זה כבר יכול לעזור, אפילו עוד 30 לירות בחודש?»

השם: אליהו חלבי.
הגיל: 26.
המקצוע: שוטר.
ארץ המוצא: עיראק.
מצב משפחתי: נשוי + ילדה.
מקום מגורים: שכונת התקווה, תל-אביב.

«אני שוטר, זאת עובדה»
ושוטר בישראל זה לא דבר שהולך ברגל — הוא נוסע בחינם בכל האוטובוסים. הוא אפילו עושה חיים משוגעים לעומת שאר ה- שכירים במדינה, המקבלים משכורת דומה. יש לו הנחה במסי הסתדרות; הוא רשאי לקנות מיצרכים ורהיטים במחירי השקם; בית-הבראה משטרתי מיוחד עומד לרשותו כל השנה, מוכן לארחו בין כותליו במחירים נמוכים-יחסית. החודש, למשל, הוא חזה כי מופעי הקירקס בתל-אביב יותר מכל אורח אחר במדינה. הוא כבר מכיר את כל ה- תוכנית בעל-פה. אך למרות כל ההסבות האלה —

«איני רוצה שילדי יהיו שוטרים»
לא שהוא שונא את המשטרה, חלילה; היא דווקא עזרה לו הרבה. אלא שלהיות שוטר זה לא מן הדברים הנעימים ביותר, ומש- כורתו איננה מן הגבוהות ביותר.

«אני הולך לקירקס לא בגלל שאני אוהב אותו. זוהי פשוט עבודה נוספת. המשטרה דאגה לשוטרים בעלי הדגרות הנמוכות וה- משכורות הנמוכות, ואיפשרה לנו לעבוד ב- שמירה בכל מיני אירועים, תמורת תוספת של שבעים לירות במוצע כל חודש. זה עוזר הרבה».

למי? לאשת השוטר, כמובן.
«אני נותן לה כל חודש את ה-550 ביד, והיא כבר שוברת איתם את הראש. אני לא מתעניין בהם יותר».
בדיוק כשם שאינו מתעניין במשכורת ה- ברוטו שלו. הוא, כמו הרבה שכירים אחרים, לא יודע בכלל מה הברוטו שלו — חשוב לו רק הנטו.
«אבל גם הנטו — 550 — אינו נמוך מדי».

אין מקום לכיסאות. במטבח — שתי פתי- ליות. מן החלון נשקף נוף יפה של חוף הים.

«אני הולך להתרחץ בים לעיתים רחוקות, אבל בקולנוע. לראות סרט, לא הייתי מאז שבאתי ארצה. אני נוסע ליבנה כל שבוע, לבקר את אמה שלי, שגרה אצל אחי- תי. בחיפה הייתי כבר פעמיים; יש לי שם אחות אשתי. לפני הבחירות לקחו אותנו לטיול בירושלים».

באילת הוא לא היה. לתל-אביב הוא נוסע לעיתים רחוקות מאוד. בפעם האחרונה היה בתל-אביב לבקש העברה לדירה יותר גדולה. הבית נקי ומסודר, הילדים ממושמעים. יוסף עזריאל קם כל בוקר בחמש. בפיטורים האחרונים בליילנד קיבל גם הוא הודעת פיטורין, אך הוחזר בכל זאת לעבודה.

«במרוקו היתה לי חנות. הפרנסה היתה יותר טובה, אבל כולם נסעו ואנחנו נשארו לבד מכל היהודים, אז באנו הנה. פה, אם אין עבודה, אז צריך תיכף למכור את ה- רהיטים».

הבן הקטן בן שנתיים וחצי. הבן הגדול, בן 16, זכה בפרס שלישי בחידון התניך באשדוד. התעודה המעידה על כך מתנוססת על הקיר.

«הוא תלמיד טוב מאוד. לומד בכתה ב- בבית-ספר תיכון דתי. הוא ילד לאוניברסי- טה ללמוד מתמטיקה. אני יודע שזה עולה הרבה, אבל אנחנו נאכל חצי ממה שאנחנו».

פועל ליילאנד:

„אין פעם

בקולנוע!»

השם: יוסף עזריאל.

הגיל: 40.

המקצוע: מכונאי א.א.1.

ארץ המוצא: מרוקו.

מצב משפחתי: נשוי + 6 ילדים.

מקום מגורים: בלוק 1052,

אשדוד.

«אני יכול להראות לך את התלוש שלי. הנה: 450 לירות. מזה יורד 25 לקופת- חולים, 18 לירות לקרן-פנסיה, 9 לירות ל- ביטוח-לאומי. נשאר לי 400 לירות לחודש. עכשיו תוריד מזה 16 לירות לחודש שכר- דירה, 10 לירות חשמל ומים».

דירה של 48 מטרים מרובעים, שני חד- רים וכניסה, כולה מלאה מיטות. המשפחה מסובת לארוחה. כולם יושבים על מיטות.

השוטר:

„מוכן לוותר-

ולא יכול...»

ייק. החובות אוכלים מדי חודש בחודש את רוב הכסף. לחיי היום-יום נשאר פחות מ- חצי, ועל חיים אחרים לא חושבים בכלל».

ליתר דיוק: 385 לירות משלמת משפחת חלבי כל חודש כפרעון חובות. 85 למשטרה, עבור חוב של 2000 לירות; עוד 200 לשני

הפועל החקלאי:

„סו נכשות בשני חדרים!»

השם: יעקוב ג'מל.
הגיל: 35.
המקצוע: פועל חקלאי.
ארץ המוצא: תימן.
מצב משפחתי: נשוי + 7 ילדים.
+ אס זקנה.
מקום מגורים: שיכון מזרח,
ראשון-לציון.

«אני שמונה שנים עובד קבוע בפרדסים של חברת המהדין. בלי דרגה מקצועית, רק הותק. המשכורת האחרונה שקיבלתי היתה ב- אפריל. אז עוד היה קסיף, ועשיתי נורמות. אם אני בריא, בעזרת השם, אפשר בקסיף לעשות נורמות. יש התחרות עם הבדואים, הם עובדים מהר מאוד. עם כל הנורמות ב- יחד קיבלתי 450 לירות. זה יחד עם קיצבה לילדים, עם 21 לירות לנסיעות לעבודה, ו- 50 לירות שהגיעו לי לחופשה שנתית. ה- רידו לי לקרן-ביטוח, לקופת-חולים ולביטוח- לאומי, הכל ביחד 50 לירות».

«אני עוד צריך לשלם מיסי מועצה וחשמל ומים. ביחד זה 20 לירות לחודש. אבל ה- עיקר זה המשכנתא על הדירה. אני חייב 8000 לירות בבנק טפחות. שילמתי 50 ל- רות לחודש. עכשיו אני משלם רק את ה- ריבית — 20 לירות לחודש».

עשר נפשות חיות בדירה קטנה. שני חד- רים, הול, מרפסת סגורה, מטבח ושירותים. הדירה נקיה למופת, מרוהטת בחיסכון. רוב הרהיטים — מיטות. במטבח עומד מקרר חשמלי. אפשר כמובן לומר שבתימן לא היה לו מקרר חשמלי, אבל זוהי טענה צבועה. רמת-חיוו עלתה לאט מאוד: הוא עלה ארצה בשנת 1949. שנה במחנה עולים, שלוש שנים במעברה, ארבע שנים באסכס- טון בבית-דגון, שבע שנים בדירה של חדר וחצי בכפר-חב"ד. המקרר החשמלי נרכש